

„אני אמות, אמאי“

תם. היא אולי לא תראה יותר את ילדיה, משום שהכניסה לדרום-אפריקה אסורה עליה, מאז נימלטה משם לפני שלוש שנים. והיא אפילו לא נפרדה מהם.

היא חזרה עשווקה, אבל עם מסקנה אחת: „הצדק היחידי נמצא בשטחים הגדולים. במקום שכל אחד לוקח אותו לעצמו.“

משפטה היה מבוסס על תצהירים. תיק מול תיק, גיליון מול גיליון. האם המסורה למופת לא הופיעה אפילו פעם אחת בבית הדין כשם שהאב הבלתי-אנושי לא ניראה גם הוא שם. זה היה משפט של ניירות. דו-קרב של ניירות. והגנר של עורך-הדין מיכה כספי ניצח את הגנר של עורך-הדין נפתלי ליפשיץ.

בנייר היה כתוב כי האשה קלת-דעת, מופקרת והוללת. שהיא מנהלת אורח-חיים בלתי-מוכרי בבית מאהבה. האורח הקורא זאת מקבל רושם מסולף ומעוות עד אימה. משום שהמציאות היא אחרת. מאות מכירה מצביעים עליה כסמל ההגינות המוסרית. כשדיברו אי-פעם על אשה ומחנכת למופת, הצביעו עליה. „בית-מאהבה“ לא היה ה' מושג שטוף הפריצות הנפוץ בציבור. משום שמאהבה הוא הגבר הרוצה לשאתה לאשה. להיות אב לילדיה. יחדיו הקימו, משברי משפחותיהם שנהרסו, משפחה חדשה. ארבעת ילדיהם מצאו בזכותם מחדש את ה' אושר. אבל החוק אינו מכיר באושר-לא-חוקי. אושר לא חוקי — אינו מוסרי. וה' ילדים משלמים עתה את המחיר. בשבועיים האחרונים ניהלה מאבק נואש

זוועה ב„שרתון“

התחוללה בדיוק בשעה שמונה וחצי בערב, כשנימי-סרו התאומים לאב. „אני רוצה את האמא“, בכו הילדים. האב תפס את הבת והסתיר פניה מהצלמים. את הבן נשא קרוב משפחה של האם.

צו עיכוב הוצאת הילדים מן הארץ, וכדי לאפשר לאב להטיס בחשאי את התאומים אחר הצהריים.

80,000 ל"י עלה הניצחון לאביהם. ביום ראשון הגיעו הילדים לבלומפונטיין.

ביום ראשון החלה גם שנת הלימודים בישראל. אבל שני ילקוטים מצוחצחים נותרו ריקים בבית. האם לא קיבלה את הגט שהובטח לה, לא תוכל להינשא, ושוב תשאר בעיני החוק — האוטומאטי — ה' אשה המנהלת אורח חיים בלתי מוסרי.

לחדש את בירור המשפט, בבית-הדין המחוזי בחיפה כדי להשאיר את הילדים בארץ. עשרות ידידים הביעו נכונות להחביא את הילדים. אבל היא האמינה בצדק שיבוא „גברת“, אמרה לה התנוענית הדתית מחנות המכולת שלה, בוכה גם היא, „תדעי שאני לצידיך.“

בלשיו הפרטיים של בעלה, בלחייט מכר גית 404/19, שמרו על צעדיה וצעד יל-דיה בשבוע האחרון. התאומים אמרו: „אם המורה תשאל מה עשינו בחופש הגדול, נגיד לה ששיחקנו בבלשים וגנבים.“ המועקה שלטה במשפחה. הילדים לא עצמו עין ב' לילות. לכן נישלחו לטיול בן שלושה ימים לגליל, בחברת קרובים, עד שיתברר הכל. התאומים חזרו ביום רביעי בערב. הם ניפגשו עם האם בבית עורך-הדין בחיפה, משם היו צריכים להישלח אל האב, למלון שרתון. אף אחד מהנוכחים בחדר לא העלה על דעתו שזוהי חצי השעה האחרונה.

„אמא, את בוכה?“ שאל הילד. האם אמ' רה להם שהם נוסעים מייד אליו למלון שרתון. הם אף פעם לא קראו לו — אבא. הילדה התייפחה: „אמא, אני לא אעזוב אותך עד שאמות. אפילו לא אתחתן לעו' למים. אני אשאר רק איתך, שתשמרי עלי, ואל תתני להם לקחת אותי.“

האם הרגיעה אותם, היא אמרה שזה זמני, וכי מחר יהיו שוב יחד לתמיד. „תהיה גבר“, אמרה לבן-השמונה. „אל תבייש אותי.“

„כן, אמא, אני אהיה גבר. אני מבטיח.“ הוא בכה. „אבל אני לא רוצה ללכת, לא רוצה, לא רוצה.“ הוא זעק ואחז בה בכוח. האנשים בחדר בכו. עורך-הדין ואשתו, ה' גברים — קרובי המשפחה — ושני ילדים בני שמונה.

למחרת התנצח עורך-הדין כספי יום תמים על זכותו של בית-הדין החיפאי לדון ב' עניין, כדי שהשופט לא יספיק להוציא את

„לא לצלם“

ביקש האב כי השםתיך למעליה חמלון. למחרת הטיס בלי שיפרדו מאימם.

הלוחם העייף הוא התאום בן השמונה וחצי, שחזר מטיול בגליל — לפני ש' עט אביו. הוא היה חצי מנומנם ונישא בזרועותיו של קרוב משפחה האם. „אל תעזוב אותנו כאן לבד“, אמר לדודו כשהוא מטרף בבכי.